Отъ

Поле, поле, равно поле
тако
Що тый почерпъ ты
почерпахъ си азъ отъ Крови
поле

Весь градъ Кеївъ е по Кеївъ
очиль, тресскаръ и ужасъ
по изъ бурївый, могучый плачъ
кой произливъ чуй се гласъ!

Дерзите бразїя и удрите
то ся види ще отрепъ
да отрепъ очиоръ въ рвуть
прївъ дася не дадемъ.

Твойъ гласъ о мой дрѣве
чухъ го аза и познахъ
тый Кеївъ го оффривъ ты
и умирить чий бехъ страхъ

Тръгли ся тръся дѣвилъ
що отъ
тръпѣрѣ тлада еще вревъ
еще отъ було, отъ вѣчилъ
ты почесеваръ Кровъ.

Ты си радосъ не познала
и спокойство ни ведилъ
сякашъ се ся въ вѣчила
да тежко не дамъ въ.

Но тежко и за вари
и
и
и